

ERIKOISTUVAN ELÄMÄÄ

Kohti parempaa erikoistumista

”Oli se aikamoista silloin ennen vanhaan, kun me erikoistuvat keskenämme nukutimme päivystysaikana sairaita pikkukeskosia.” ”Oli se ihan hullua silloin ennen, kun 30 potilasta tuli samalla kellonlyömällä esikäyntipolin oven taakse odottamaan ja iltamyöhään meni aina, ennen kuin sai kaikki katsottua.” ”Päivystyksiä oli ihan hirveästi, eikä aktiivivapaata saanut juuri koskaan, kun lääkäritilanne oli niin huono.” ”Erikoistuvia lääkäreitä monta kertaa haukuttiin potilaiden ja kollegojen edessä, jos yön pimeinä päivystystunteina oli tullut tehtyä jonkun mielestä väärää ratkaisuja.” ”Raskaudesta ei uskaltanut kertoa esimiehelle ennen kuin ihan loppuvaiheessa, jotta määräyskirja ei katkeaisi. Saattoi se silti katketa.” ”Jos epäkohtia toi esille, sai samalla sanoa lopulliset hyvästit haaveille viran saamisesta.” Nämä kuvitteelliset kommentit ovat entisten erikoistuvien lääkärien, nykyisten erikoislääkäreiden, muistoja omilta erikoistumisajoiltaan. Nykyään ainakin suurin osa näistä tilanteista lienee jo historiaa, ja toivottavasti tulevaisuudessa loputkin ovat vain kamalia, mutta jo haalistuneita muistoja.

Erikoislääkärikoulutuksen uusi valintamennettely on otettu tänä vuonna käyttöön, ja ensimmäisellä kaikkia erikoisaloja koskevalla hakukierroksella syksyllä anestesiologia ja tehohoito oli sairaala-aloista kaikkein suosituin: hakijoita oli yhteensä 26. Paljon on varmasti tehty oikein, kun ala kiinnostaa nuoria lääkäreitä, ja miksi ei kiinnostaisi – onhan tämä aivan mahtava erikoisala. Vuoden 2017 Nuorten Lääkäreiden Yhdistyksen koulutuspaikkakyselyssä kysyttiin muun muassa ”Kuinka todennäköisesti asteikolla 0–10

suosittelisit tätä koulutuspaikkaa ystävällesi tai työtoverillesi?”. Vastaukset jaettiin kategorioihin: arvostelijat (0–6), neutraalit (7–8) ja suosittelijat (9–10). Tällä kysymyksellä mitattuna anestesiologia ja tehohoito sijoittui erikoisaloista hieman puolivälin huonommalle puolelle, ja arvostelijoita oli lähes yhtä monta kuin suosittelijoita (7 vs. 9).

Tätä kirjoittaessani on hiljattain uutisoitu sekä siitä, miksi nuoret lääkärit eivät viihdy terveyskeskuksissa, että

HUSin teettämästä haastattelututkimuksesta, jossa kysyttiin erikoistuvien lääkäreiden kokemuksia HUSista työ- ja koulutuspaikkana. Ehkä huolestuttavinta HUSin tutkimuksessa oli se, kuinka epäkohtien esille nostamisen pelättiin johtavan hankalaksi ihmiseksi leimautumiseen

ja jopa työsuhteen päättymiseen. Erikoistuvia lääkäreitä oli jopa vaadittu palaamaan kesken vanhempainvapaan töihin sillä uhalla, että muuten työt saattavat loppua kokonaan.

Erikoistuvien lääkäreiden työolosuhteet ja koulutus ovat epäilemättä kehittyneet monilta osin parempaan suuntaan vuosien varrella. Näyttää kuitenkin selvältä, että kehittämisen varaa edelleen on. Toivottavasti tulevaisuudessa erikoistuvat lääkärit saavat kaikkialla entistäkin parempaa perehdytystä, enemmän ohjausta ja palautetta, pidempiä määräyskirjoja, riittävän koulutusbudjetin ja Lääkäriliiton suosituksen mukaiset vähintään 10 koulutuspäivää vuodessa, sopivasti tutkimus- ja aktiivivapaata sekä riittävästi kokemusta erilaisissa tilanteissa toimimisesta, itsenäisten päätösten tekemisestä ja johtajan roolin ottamisesta. Uskon, että tämä olisi paitsi koko työyhteisön myös ennen kaikkea potilaidemme etu. ■

**Epäkohdista
puhumisen
pelätään johtavan
jopa työsuhteen
päättymiseen.**